

Forfatter: Ploug, Carl

Titel: Udrag fra Fædrelandet

Citation: Ploug, Carl: "Samlede Digte", i Ploug, Carl: *Samlede Digte*, 1876, s. 23. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/text/adl-texts-plough01-shoot-idm140187299432848.pdf> (tilgået 28. april 2024)

Anvendt udgave: Samlede Digte

(1839).

En Stemme klinger i min Barm,
Som strømmer fra mit Hjertes Kammer;
Med Kræfter fylder den min Arm,
Min Villie tænder den i Flammer,
Den griber Sind, den fængsler Sands;
Thi Stemmen er - mit Fædrelands.

24

Hvor er mit simple Land ej smukt,
Naar Vaaren paa dets Kyst er landet!
En venlig Dal af Bølgen lukt,
En Have svømmende paa Vandet,
En Sal af Bøgekroner hvalt,
Hvor der er Fred og lyst og svalt!

Hvor stolt, hvor herligt er det Hav,
Som Armen blank om Landet slynger!
Om Helten i dets dybe Grav
I Stormen det et Drapa synger;
Sin Sangers Ord det svigter ej:
Det er til Ros og Magt vor Vej!

Kald gold og fattig kun den Jord,
Som ikke Malmens Aare dølger;
Vor Rigdom op af Marken gror,
Den vugges hid af Havets Bølger;
Og her er Kundskabsskatten fuld,
Og Sproget ejer Toneguld.

Kald ussel kun den Stat og svag,
Som næsten ringest er blandt ringe;
Men mægtig er den gode Sag,
Et enigt Folk kan Ingen tvinge.
Kom I kun, Østens Ørne! kom,
Jeg stævner Jer til blodig Dom!

25

Kald kun mit Folk en stakkels Træl,
Et Offer fromt for gamle Rænker;
Det har forlængst frigjort sig selv
Fra Fordoms Baand og Mørkets Lænker;
Og Frihedstræet trives kun,
Hvor det er skudt af Sandheds Grund.

Og derfor elsker jeg mit Land,
Og vier det hver Kraft, jeg ejer;
For det jeg virke vil som Mand,
Jeg møder, hvor dets Fane vajer,
Indtil dets moderlige Skød
indbyder mig til Hvilen sød.